

sciatis vos esse excommunicatos et maledictos, et a Ecclesia Dei et a communione omnium Christianorum separatos, nisi ad satisfactionem perveneritis.

XVII.

JOANNIS PAPÆ XV EPISTOLA AD EPISCOPOS ALIQUOT.
(Anno 991-96.)

Ut restitui curent quæ sancti Richarii monasterio sunt ablata.

JOANNES episcopus, servus servorum Dei, GUIDONI [Suessionensi] venerabili episcopo, FULCONI Ambianensis civitatis venerabili episcopo, BALDUINO Teraganensis civitatis episcopo, dilectissimis filiis nostris spiritualibus, charissimam salutem, et apostolicam benedictionem.

Si sospitatis copiam alacritatisque abundantiam erga vos fore noverimus, haud aliter quam de nobis ipsis lætamur. Cæterum mandamus vobis quatenus pro Dei omnipotentis amore, sanctique Petri veneratione et nostra interveniente, huic nomine Ingilardo succurratis, ut monasterium sancti Richarii confessoris per nostrum et per vestrum auxilium releveretur. Illis quoque militibus qui hæreditatem monasterii abstulerunt, vestras excommunicatorias litteras unicuique mittere non prætermittatis, ut omnia quæ de prædicto monasterio abstulerunt; reddere procurent. In hoc apparebit quod sanctam Romanam Ecclesiam diligitis, cum nostra deprecatio apud vos venerit, si eam adimpleveritis.

ANNO DOMINI DCCCCXCVI.

GUIDO II PODIENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA.

(Gall. Christ. II, 695.)

Inter Begonem et Widonem catalogi editi collocant Hectorem et Petrum episcopos. At Hectorem præmittere debuimus Gotescalco; Petri vero nullam habemus notitiam. Itaque nunc de Widone dicendum ac primum de illustrissimo ipsius genere. Filius erat Fulconis junioris comitis Andium ex Gerberga, fraterque Goffridi seu Godefredi, Grisagonellæ a vestimento dicti, Andium quoque comitis, ut nos docent Gesta comitum seu consulum Andegavensium: Fulco tres habuit filios, primogenitum Gosfridum, alter Guido episcopus Podii, tertio Drogo.

Guido litteris imbutus jussu parentum, sæcularibus pompis valedixit, monachumque induit [habitum] in Cormaricensi diocesis Turonensis monasterio, ubi, pulso Arnaldo intruso, communi fratrum consensu, annuente rege, in abbatem est electus. Tunc abbas Cormaricensis Villalupensem quoque abbatiam regebat. At cum Guido dissensiones esse inter utriusque monasterii monachos animadvertisset, hortatu et consilio Arduini Turonensis archiepiscopi, Villalupensibus potestatem fecit sibi eligendi abbatem in posterum; elegeruntque Humbertum. Simul fuit abbas Ferrariensis, et sancti Albini Andegavensis; retinuitque Cormaricensem præfecturam usque ad an. 976, quo creatus est episcopus Aniciensis, inquit Mabillonius.

Aliquot annis ante episcopatum, ob multa prædia distracta ex monasteriis, et data in beneficium, eum pœnituit, litterasque dedit, quibus adjurabat eos qui hoc pacto possidebant suorum monasteriorum terras, eas quantocius restituerent; ipse vero sic a se occupata restituit. Nunc de ejus episcopatu dicamus.

Wido, Lothario rege volente, non sponte promo-

tus ad episcopatum Aniciensem, cum ad eum capessendum accessisset, obviam ei venerunt soror ejus Adalais uxor Willelmi provincie comitis, eorumque filii Pontius et Bertrandus, qui Aquitanie nobilissimi consules appellantur. Eorum ope opportunus usus est sapiens episcopus tum ad procurandam pacem et tranquillitatem, sanciendo *treugam Dei*, tum ad coercendos honorum Ecclesie raptores, quos oblata restituere coegit. Legere juvat in instrumentis pie et fortiter ab eo gesta descripta in charta veteri quam nostris Sammarhanis communicavit dom. du Bonchet. Fundatio ecclesie sancti Petri de monasterio ibi facta legitur an. 995. Pervenisse dicitur usque ad annum 996. Sed eum tardius occubuisse probat charta seu decretum de treuga et pace ab eo promulgatum, quod inter instrumenta ecclesie Aniciensis edidimus. Cum enim inter eos episcopos qui cum Widone decretum condiderunt nominetur Fredolo Elenensis, nullaque ejus mentio reperitur ante annum octavum regni Roberti regis, et anno millesimo certum sit Berengarium (Fredelonis antecessorem) fuisse episcopum Elenensem, liquet eum episcoporum conventum agi non potuisse ante annum millesimum.

Alia ex parte constat Widonem episcopum annum millesimum in episcopatu non attingisse, cum Stephanus ejus successor post Drogonem depositus sit anno 998. Unde conjicimus Widonem, cum animadvertisset Drogonem vel episcopatum renuisse, vel morte præventum obtinere non potuisse, Stephanum vero a Gregorio quinto depositum fuisse, ad episcopalem ecclesiam rediisse, et auctoritate qua pollebat in ea aliquandiu perseverasse.